

عنوان مقاله:

آدمخواری در شاهنامه فردوسی و کتاب دده قورقود

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی تحقیقات پیشرفته در مدیریت و علوم انسانی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

حسن نوری - دانش آموخته زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید مدنی آذربایجان تبریز، دبیر، ایران: تبریز

خلاصه مقاله:

آدم خواری، عادت یا رسم خوردن گوشت انسان، توسط انسان دیگر است که نشانه هایی از این عادت یا رسم را در جامعه هایی ابتدایی یافته اند و در قصه ها، افسانه ها، اساطیر و حماسه های ملل مختلف جهان مشاهده می کنیم که چگونه این عادت و رسم خود را نشان می دهد. نوشتار حاضر، بعد از تعریف و تبیین آدم خواری و آوردن نمونه هایی از آن در جوامع ابتدایی و اساطیر جهان، به بررسی شاهنامه فردوسی و کتاب دده قورقود و پیشینه آنها پرداخته است که در آن، آدم خواری را در هیئت دیو شرارت باری می بینیم که قصد دارد، جوامع انسانی را از بین ببرد. هراس از آدم خواری چنان بر ناخودآگاه و خودآگاه مردم ایران و ترکان مستولی گشته است که برای مذمت این رفتار، آن را عملی شیطانی و غیرانسانی قلمداد کرده اند؛ تا مردمان و پهلوان این قبایل، کمر به نبردی قاطع، بر ضد این کنش ببندند. در این دو کتاب نه تنها این کار، رسمی آیینی محسوب نمی گردد؛ حتی بر خلاف آن به شدت طرد شده است و جدال برای مقابله با آن، نقش خطیر قهرمان حماسه به حساب می آید. نقش خطیری که قهران با از میان برداشتن این عمل، در ضمن اثبات خود، راه را برای عصر جدید تمدن انسانی هموار می سازد.

کلمات کلیدی:

آدمخواری ، شاهنامه فردوسی ، کتاب دده قورقود ، اساطیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1457821>

